

Život krále Artuše ve vyprávění Merlina

Už dlouho kolují světem staré legendy o slavných rytířích kulatého stolu a králi Artušovi. Legendy o grálu, kouzelném meči Excaliburu a čaroději Merlinovi... Legendy o lásce... Legendy o krásné paní a zamilovaném Lancelotovi. Tyto legendy přerostly v romány, básně i balady.

Ale co je v nich pravda a co výmysl? Kdo byl král Artuš a kdo byla Guinevere, byla mu věrná? A co se skutečně skrývá za milostným trojúhelníkem, o němž tak rádi diskutují všichni romanopisci a básníci?

Nebo je to všechno spiknutí, kterého se chopil dav závistivců či těch, kteří prostě rádi splétají osudy jiných lidí, ano, tak, aby zápletka měla spád?

Všechno může být... A je nepravděpodobné, že bychom se nyní dozvěděli, jak to všechno bylo ve skutečnosti, když pozemským rozebíráním zakryli to, proč Artuš i jeho družka Guinevere tehdy přišli do našeho světa...

Ale vždyť svět si pamatuje všechno, prostor si pamatuje. Nic se ve světě neděje bez otisku o sobě samém. Vše je uloženo v nejjemnějších vibracích planety, ale jen odtud je možné se dozvědět pravdu bez materiálních důkazů. A mnozí to budou vůbec považovat opět za nesmysly a pohádky, vždyť je vyprávěl dávný volchv Merlin.

Vždyť všechno, o čem dnes budeme vyprávět, přišlo skrze snění. Takže všichni skeptici a ti, kdo všude hledají důkazy materiálních artefaktů, nebo kdo bezmezně věří románům a básním, by se neměli obtěžovat čtením tohoto příběhu. Ale pro někoho možná tento Artušův příběh odhalí tajemství oné doby - tak vzdálené od nás, a zároveň tak blízké...

Mechem porostlé kopce zvedají pláň. Úzká cesta se noří do temného lesa. Staré duby semknuly své větve do zeleného stanu. A v listí se od Slunce táhnou k zemi nitky světla.

Podivně však probleskují duhové odlesky, jako by se na stezce náhle zvedl závoj. Prostor se stal pružným a v tichu se ozvalo zvonění, jako by se něco neviditelného dotklo zvonků.

...Ale vida, najednou se všechno uklidnilo, duhové odlesky zůstaly vzadu, pružnost vzduchu zmizela a les najednou ožil. Zaštěbetali ptáci, listí zašustilo v poryvu větru.

Za zelení v dáli je stále vidět cesta. Najednou se kolem ozval dusot kopyt. A kolem se přehnal na koni podivný jezdec, jakoby z daleké epochy. Za ním jedou další jemu podobní. Ve slunci se ocelově leskne brnění a přilbu zdobí dlouhý chochol z peří. Tmavý plášť spadá až přes třmeny.

Ale už se prohnali kolem jako vítr a bylo zase ticho. A vtom přichází naproti stařík, opírající se o křivou hůl. Vypadal jako z pohádky, nebo ze stejné doby jako ti jezdci. V dlouhém oděvu a s kapucí zakrývající obličej. Jen dlouhý šedivý plnovous se mu snáší na hrud'.

Tu se narovnal a pohled jeho očí náhle pronikl skrz, ale vtom se dostavil dobrý pocit a rozlil se podivný klid.

„Opět tě zdravím na stezce Mezisvěta. Vždyť už jednou jsem se ti jaksi představil (viz téma: Trollové, trpaslíci... Kaduceus a utajená smlouva kněží - příběhy Merlina). Stařík Merlin - tak mi říkají legendy.

Za starou legendou se rozplynuly všechny stíny. A dávný grál už není tím, čím býval. Zapomenuto je vše, jak jsme byli v Getsemanské zahradě... Potomci nazvali hledání kalicha neplodným... Samozřejmě, že poklad nezískali. A i tažení za ním na Východ jsou všechna zapomenuta, v příbězích o nich není ani zmínka... A to jsme tam museli zavítat vícekrát... S odstupem sedmi století...

Ale všechno je zapomenuto, a vzpomíná se pouze na lež o ženě, věrné, jakou na zemi nelze najít. Její čest však byla ve staletích pošpiněna řečmi závistivce a marnotratného frajířka.

Musím vám to však vysvětlit, poněvadž to asi nebude tak snadné pochopit. Začnu tedy od začátku, abych všechno uvedl na pravou míru, vrhl na vás paprsek světla a smetl pomluvy... Ačkoli, co teď nadělám, vždyť i v časech minulých byly pohádky o nevěrách, milencích a darebácích milejší než ty o čisté lásce a věrnosti, o svědomí a

cti. A ve vašich dnech jsou takové pojmy téměř zapomenuty úplně, a jen blázni jsou jimi obdařeni.

Ale přesto vyšlu do světa alespoň tenký paprsek pravdy, a možná přijde čas, kdy všechny pomluvy padnou a poslání svatých budou očištěna od smradu.

Takže, půjdeme do temného houští do mého starého domu, kde jsem kdysi žil...“

A vtom stařík vytáhl svou dlouhou hůl a udeřil s ní o kámen u cesty. A ve stejném okamžiku jsme se ocitli před stavením porostlým břečťanem. Stěny jsou z divokého kamene a dveře dubové s kruhem. Okno porostlé břečťanem a tři schůdky.

Tu se otevřely dveře a my vstoupili.

V osamoceném koutě se najednou rozblikala lampa. A po starém dubovém stole se plížily stíny. Pak ale vyrazily, a po masivní stěně... náhle přeběhl jelen.

Jeho paroží, rozvětvené jako strom, ztuhly a jeho tělo se změnilo v lidské. Byl to stín figurky na stole... teď už to bylo jasné.

Lampa se rozzářila, a ze tmy se vyloupila figurka. A dřevěný člověk-jelen tam sedí v orientální póze jako hinduistický bůh. Tělo má však pokryté kůží a místo vlasů se mu vzhůru větví mohutné parohy.

„Tohle je prastarý Kern neboli Kernunn,“ ozval se znovu hlas starce, který z nějakého důvodu ani neroztahoval rty. „V římské mluvě se Kernunnovi někdy říká Cernunnus,“ pokračoval stařík, „ale to není ten, o kterém dnes budeme mluvit. I když je jeho zásluhou, že Artuš ve svém poslání uspěl. Parohatý bůh (viz téma: Apollón Hyperborejky o Knize hlubin, delfské věštírně, severním chrámu a zapomenuté historii) vždy chránil potomky kmene Danannů, potomky té, které se říkalo bohyně Danu, jež přišla se svým kmenem z hvězd, které vy nazýváte Kasiopea (viz téma: Kdo změnil minulost a budoucnost?).

A nebýt jeho - strážce Mezisvěta, jemuž se říká Strom světa, nenašli bychom zbytek kalichu, jemuž se u vás říká Grál a který po staletích doputoval zpět do jeruzalémského chrámu.

A na začátku mi prastarý Kern u vod Zapomnění, které protékají v Mezisvětí, sdělil, že na tento svět sestoupí ze světa Vysokého velký Duch, aby splnil důležité poslání nejen pro Zemi, ale i v jiných světech, které mají velkou hodnotu.

Ale nejprve musím něco dodat. Že vědoucí mágové Mezisvěta nevedou spory o učení a osobu Krista.

Ano, ano, slyšelás dobře. Vždyť přišel na Zemi více než jednou. Osiris, Mithra, Krišna, Kryšeň... A to nejsou všechna jeho dřívější jména. A jen zlý ignorant, který neví o různých inkarnacích stejných duchů, považuje tytéž duchy za různé bohy, nevidí svatého ducha v cizím převleku... A je připraven si pro své iluzorní pravdy rozedřít hrdlo.

A také se zde vyprávělo o tom, jak Ježíš dostal onen pohár (viz téma: Tajemství svatého grálu), vyřezaný z prastarého krystalu Čintamani, který byl uchováván na území v dalekých Himálajích, kdysi také seslaný z hvězd.

A my, volchvové Brány, tady v Mezisvětě, na budoucích britských ostrovech, jsme uctívali své bohy. A abych byl přesnější - předky z hvězd, kteří chrání náš svět i ve vašich dnech. A ani mocný Kern, ani Poutník Věčnosti Ježíš nemohli být našimi nepřáteli. Vždyť druidští volchvové věděli a viděli víc než lidé zmatení pozemským zatemněním. A věděli, že i vaši bohové země slovanské jsou bratry našich bohů a mnozí z nich se zde vtělili, nebo vůbec byli pro nás i pro vás jedním, jako např. Beregiňa ze zemí ruských se u nás nazývala Brigid.

Proto mi Mocný Kern, strážce lesa a Velesův rodný bratr, vyprávěl o grálu, který měl přinést z dalekých zemí také posel vzdálených hvězd - El Moria. To je však jen jedno z jeho jmen, které mu bylo dáno, když se setkal s Kristem v pouštní zemi, když přišel do země Judské jako perský hvězdář přivítat svého Bratra, který přišel v Ježíšově těle.

Nyní se měl znovu narodit, ale v našich zemích králi Drakovi.

Drak proto, že se tak jmenoval rod králů vedlejší merovejské větve - volchvů, kteří přišli v dávno zapomenutých dobách z ledem pokrytých zemí Severu. Volchvové krystalu hory Méru či Merovejové se stali vládci několika kmenů, které opustily země podmaněné ledem (viz téma: Tajemství ruských Merovejců aneb letopisy Venedů - zkazy boha Jarovita).

Volchvové rodu Draka přišli na naše ostrovy a spříznili se s rodinou Danu, tou, jež pochází z hvězd Kasiopeji. Proto měl náš král rodové jméno Pendragon. Uther Pendragon, tak se mu říkalo.

Dlouhá léta byl osamělý a sužován tajnou vášní. Byl zamilovaný do Aegir, manželky vládce Cornwallu. A dokonce za mnou jednou přišel, aby je prý moje magie spojila. Na to jsem ho poslal, aby popřemýšlel o své duši a nepropadal špatným vášním. Tenkrát jsem mu řekl, že pokud si to bohové budou najednou přát, stane se Egir jeho ženou i bez magie, ale že nesmí nikomu přát nic zlého. Se svým prvním manželem by nejdříve měla rozvázat všechna pouta, která v minulém vtělení svázala.

A Uther se s tím dokázal smířit, vše odevzdal do vůle Vyšších sil. Svého soka nezabil, ani nebyl s Aegir až do jeho smrti. Řeči vždy všechny čisté pošpiní blátem, a špinaví se rádi prezentují jako nejčistší v davu. A tato temná stopa řečí zavistlivců byla v legendách vržena na mě. Já jsem však neprováděl milostnou magii, jež přináší klam, nepřestupoval jsem Vyšší zákony.

Manžel Egir zemřel ve sporu se svým synovcem. A poté Egir pět let truchlila, a teprve potom jsem ji v Posvátném háji zasnoubil s Pendragonem.

Už tehdy jsem věděl, že bohové tak rozhodli, aby se tomuto páru narodil jejich vyslanec...

Tenkrát však na svatbu přišel samotný prastarý Kern, zjevil se v polojemném těle, a postavil se před Pendragona a Egir. Tehdy nám třem řekl, že syn by neměl žít u

krále, ale měl by se od narození učit tajemstvím magie a prastarého vědění. A přikázal mi být jeho učitelem.

A tak se narodil ten, kdo byl nazván Artušem, tak ho pojmenoval starověký Kern na počest svého bratra Medvěda. Art - znamená ve velštině medvěd.

Jakmile byl malý Artuš odstaven od mléka, Aigir a Uther Pendragon, pamatující na smlouvu mocného Kerna, ho přivedli ke mně.

Učil jsem Artuše mnoha věcem a viděl jsem v něm jiskru, jiskru zářivého ducha. A tady v lese k nám nejednou přišel duch prastarého Kernunna a sám vyprávěl o dávném Poutníkovi, a pomohl Artušovi na všechno si vzpomenout. Pak jsem mu i já skrze svou křišťálovou kouli ukazoval ve viděních dřívější inkarnace, a onoho velkého Ducha, který se pod jménem Ježíš vtělil v Judeji.

Viděli jsme také starobylou relikvii z hvězd - jednoduchou polokulovitou číši z kamene Čintamani. A tato číše dokázala odhalit všechny znalosti, které chceš, a bylo možné v ní vidět celý svět a každou zemi a každou vesnici, a každého, o kom zatoužíš vědět. Proto bylo vyloučeno ponechat takový předmět na Zemi. Vládcí Země by mohli ve svých vášních zničit země a celý svět, kdyby ji měli v rukou. A temné síly, které nenechaly Ježíše splnit jeho poslání (viz téma: Ježíš: mission impossible), lovily tento pohár nejen proto, aby mohly vládnout tomuto světu, ale také proto, aby mohly svou moc nastolit nad celým Vesmírem.

A už odmalička měl Artuš v krvi, že tu starobylou relikvii musí najít. Neustále mu však bylo vysvětlováno, že ho v tomto životě čeká mnoho zkoušek, aby byl jeho duch připraven vidět zázraky a znamení Vyšších sil, a přitom se nenechat unést pýchou.

Vždyť pýchou lze v pozemském životě pokrýt tisíci neřestí, a dokonce i toho nejčistšího ducha, a poslání pak nebude splněno včas.

A Artuš strávil celé dětství v tichém naslouchání mým vyprávěním o bozích a o Kristu, o tajemstvích Univerza a o nepřátelích Vesmíru, o těch, kteří překroutili Kristovo učení a z jeho stoupců udělali nepřátele vyznavačů přírodních bohů.

Jasně pochopil tuto hranici, aby, až se stane králem, nevypaloval lesní chrámy, jimž se říkalo posvátné háje, ale aby neničil ve hněvu ani kostely, neboť prorok není příčinou toho, že všechno jeho učení bylo překrouceno.

Sám Kern zde promlouval k mladému Artušovi a napomínal ho, aby nevěřil pokrytcům a nevydával starobylý Kristův kalich do rukou nepřátel převlečených za Ježíšovy stoupence.

Věděl, že v Římě na něj už dlouho čekají jako na instrument světové moci. Artuš musel předběhnout posly trůnu apoštola Petra, toho, který třikrát zradil Ježíše, aby si zachránil život, a který jako první překroutil Učení zběsilostí svých pozemských soudů.

...A tak Artuš vyrostl mezi duby Posvátného Háje a stal se silným chlapcem. Na radu starého Kerna jsem ho však neodvedl k jeho otci, který se zcela utápěl v nesvárech a

válkách, ale k Hektorovi, slavnému a čestnému válečníkovi, přičemž jsem zachoval tajemství narození Artuše jako králova syna.

A uviděl jsem to, co se musí brzy stát. Tehdy jsem se na Kernovo zavolání vydal k jezeru v Posvátném háji a tam jsem na břehu našel kámen, který mi Kern ukázal.

Odtáhl jsem ho do sousedství královského hradu. Zapíchl jsem do něj meč, který mi dal Uther Pendragon, když předával Artuše na výchovu. Meč zajel do kamene jako do másla, jak slíbil Kernunn, ale zpět vytáhnout už nešel.

Artušův otec si samozřejmě uvědomoval, že jeho konec se rychle blíží, ale musí se nechat, že mu nechyběla odvaha, i řekl mi: ‚No, ty víš nejlíp, jak se máš zařídit, a až přijde čas...‘

Přestože ve válce nastal klid, Uther už věděl, že zemře lstí. Studna byla otrávená. A tak se také stalo...

Ale musím vám znovu zopakovat... Možná si říkáte, jak je to možné, že věštíme, když žádná budoucnost neexistuje a nelze ji předvídat, že existují varianty a musí být volba...

Ale tak to prostě je. Samozřejmě, existují varianty.

A byla tu možnost volby. Ale kdyby se Artušův otec tehdy rozhodl jinak, jeho syn by vládl v jiných dobách a na mapě možností univerza by se vydal jinou cestou a ty cesty by se nespojily s Grálem. Proto také věštci mluvili o variantách a o tom, co tam může být, když si vybereš jinou cestu.

Máte také staré pověsti o kameni na cestě, na kterém je nápis, co vás čeká, když půjdete doprava, a co, když půjdete doleva, a co když půjdete dopředu... Tak to je ten obraz mapy variant života, který je vidět z Mezisvěta.

A pokud věstec viděl na mapě variant, co člověk potřebuje udělat, pouze mu řekl, co má udělat předtím, aby se tak stalo.

Zabývali se tím všichni volchvové a mágové světla všech národů, a ve starém Řecku o tom věštily Pýthie, ale ne o tom, co tam bude, a ne o tom, co je předurčeno bohy. Vždyť každá událost s sebou nese změnu cesty nejen člověka, ale i země, pokud je tento člověk králem nebo vůdcem.

A kdyby se Uther rozhodl ve prospěch svého života, všechno by změnil a jeho syn by nebyl schopen uspět v tažení za Grálem, ale i tažení samotné by se nemohlo uskutečnit kvůli novým důvodům, které by se objevily na cestě, kterou si jeho otec vybral.

Ne každý měl odvahu zvolit si variantu své pozemské smrti, aby v budoucnu, procházející touto cestou událostí, kterou sis nyní zvolil, mohli tvoji potomci naplnit poselství bohů pro dosažení míru, nebo za záchranu světů.

Dokud takoví hrdinové žili na Zemi, mohli jsme ještě nějak změnit svět a naplnit poselství bohů. Když se však pozemský život, který je pouhým mžiknutím oka, stal

cennějším než cokoli jiného na světě, pak všichni nepřátelé zesílili a universum se ponořilo do chaosu...

Ale v těch staletích ještě nebylo všechno o záchraně vlastní kůže, ale zvuk mincí byl ceněn nad čest a záchranu duše. Ještě mohli vyplnit vůli Universa.

Třebaže v těch letech bylo nemálo i takových, kteří rádi prodali svou duši za vášeň k živočišnému masu nebo podivnou slávu, planouce závistí. A byl tam takový ‚hrdina‘... Více o něm trošičku později...

Takže jakmile Uther Pendragon zemřel, otráven svými nepřáteli, shromáždili se rytíři, aby vybrali krále. Takový byl tenkrát zvyk, a ne vždy byl syn krále králem.

Všechny jsem je zavedl ke kameni parohatého Kernunna, aby byl nový král potvrzen bohy.

Každý věděl, že sám parohatý bůh všem ukáže krále. A mnozí se pokusili vytáhnout meč z kamene. Nikomu se to však nepodařilo. I začali se rozcházet domů celí smutní. A pak jsem řekl Hektorovi, aby sem zavolal svého adoptivního syna, ačkoli ten byl ještě tehdy velmi mladý.

Přiběhl a já mu řekl: ‚Zkus vytáhnout ten meč.‘ A ať rozhodnou bohové...

A Artuš, aniž by čekal, náhle meč snadno vytáhl a vyděsil se, hodiv meč do křoví. Pokusil se utéct, vždyť si myslel, že čepel mu nebyla dána právem, měl ji dostat král, ne chlapec... To si tehdy myslel...

Ale vtom se rytíři vrátili, zaslechnuvše zprávu o vytažení meče, a začali po mně chtít, abych vrátil meč zpátky do kamene a začal od začátku. Znovu jsem ho tam zapíchl, respektive samotný meč vklouzl do kámene a ten jej houževnatě sevřel. A znovu se ho rytíři pokoušeli vytáhnout, ale ani jeden to nedokázal. A pak se postavili do kruhu a přivedli Artuše, aby přede všemi zopakoval to, co oni nedokázali. Artuš třesoucí se rukou vzal za rukojeť. A zázrak se opakoval, meč s lehkostí opustil kámen.

Tenkrát zde rytíři okamžitě zvolali: ‚Ať žije král!‘

Od té doby Artuš odjel na Kamelot, který postavil jeho otec, a zaujal místo u dubového stolu, téhož kulatého stolu, o němž vyprávějí legendy a který jsem mu daroval já. Král měl tenkrát stejné postavení jako všichni rytíři, kteří směli sedět u stolu. Tato tradice pochází od Merovejů - žreců Hyperboreje, kde vládla rada mudrců a válečníků, scházejících se u kulatého stolu.

A čas utíkal...

A právě teď nadešel okamžik, kdy mě bylo souzeno dát opět radu. Vždyť bohové mi ukázali, že pro Artuše je tu souputnice. Nejčistší panna - dcera krále sousedních zemí. Jmenovala se Guinevera. Vtělili se, aby tehdy byli spolu...

A tak se konala svatba... a roky opět plynuly. Artuš upevňoval stát se svými sousedy budováním hranic a v bitvách vždy vítězil.

Jeho království bylo čím dál silnější. A mnoho rytířů z dalekých zemí chtělo k Artušovi do služby. Věděli, že Artušovým snem je slavná výprava na Východ pro starobylý pohár Grálu.

Mezi těmi, kdo se přijeli ucházet o slávu, byl jeden rytíř z Bretaně. Jeho jméno vzpomínají vaše legendy. Jmenoval se Lancelot.

Časy se však znovu staly neklidnými a pochod na Východ byl opět odložen. Malagant, jeden z králových vazalů, se rozhodl pomstít svého otce, kterého Uther Pendragon nechal popravit za zradu. Malagantovi se podařilo přepadnout Guineveru, když přijížděla lesem k hradu. Stráže byly pobity a Malagantovi lidé chytili Guineveru a odvezli ji na jeho hrad.

Tenkrát osud pomohl Lancelotovi získat přízeň u Artušova dvora. Jako první se vydal do pronásledování a oblehl Malaganta na jeho hradě. A podařilo se mu vniknout dovnitř, a jen okamžik dělil Guineveru od smrti... Už byla připravena skočit z okna vysoké věže před Malagantovým obtěžováním. Lancelot však vpadl dovnitř a v těžkém boji ho porazil.

A po této události byl Lancelot přijat ke kulatému stolu a stal se jedním z Artušových blízkých přátel.

...A tak nastal čas splnit toužebný sen, pro který se Artuš narodil. Řekl jsem mu o tom. A vydali jsme se k lesnímu jezeru, kde v divočině čekal starobylý Kernunnův chrám. Tam jsem provedl nejstarší rituál, a tak se nám otevřely dveře do Mezisvěta. Jedna z víl, strážkyně této brány, přivezla Artušovi na loďce nový meč. Byl ukovaný v jiných světech a měl pomoci splnit to, co bohové předurčili.

Ten meč se jmenoval Excalibur. Kromě ostré čepele dokázal zářit a udeřit neviditelnou energií.

Artuš a jeho vojsko se tedy poté, co obdržel meč ze světa světla, vydali na Východ. A na svém Kamelotu zanechal věrnou Guineveru a svůj hrad v Lancelotově péči, ačkoli jsem Artušovi radil, aby tomu domýšlivému Bretonci nedůvěřoval.

Ale bylo to tak, jak to bylo. A tady je už Artuš v pusté Anatolii. Kopce a kameny bez konce, a podivné stavby. ...Tam trávila své poslední dny Marie, Ježíšova matka, i jeho učedník Jan.

Artuš, ocitnuv se na těchto ponurých místech, usoudil, že zde není zbytečně a že najde něco, co ho dovede ke konečnému cíli.

A našel. V jedné vzdálené jeskyni náhodou našli starobylé nádoby. Jenže nic se neděje náhodou, bohové to věděli a vedli hrdinu...

A ty nádoby byly zapečetěny už dávno, ale Excalibur všechny pečetě v mžiku rozlomil a amfory leží rozbité. V Artušových rukou jsou svitky s neznámým písmem.

Odtud jsem skrz tu kouli viděl všechno. Ale zvěsti od Guinevery nebyly dobré. Chvěla se a přicházela ke mně v slzách. Řekla mi, že ji Lancelot svádí k nevěře, a dokonce si ji chce vzít násilím. Prý mu dluží za to, že ji zachránil před Malagantem. Byla zoufalá a nechtěla se vrátit na hrad, vždyť Lancelot se skutečně rozhodl, že si ji té noci vezme násilím. Ale ona byla nevinná. Všechno jsem to viděl skrz naskrz. Ona a Artuš žili jako bratr a sestra, aby splnili ono poslání, aniž by se poskvřnili pozemskými vášněmi.

Tenkrát jsem ji schoval ve své svatyni a zahalil hustou mlhou, aby Lancelot nemohl proniknout do svatyně.

A sám, požádav o Kernovu vůli, jsem otevřel Bránu a ocitl se v jeskyni, kde Artuš držel v rukou svitky.

Při pohledu na ně jsem si uvědomil, že jsou to písemnosti napsané rukou samotného Ježíše. A i tato cennost měla být zachráněna před ‚navýsost oddanými‘ Kristovými následovníky, kteří zde pozvedli pozemský trůn ve jménu Boha, ale se sami stali uctívači Satana. Ačkoli jsem je soudil jen podle jejich skutků, jak přikázal Ježíš...

Promluvil jsem před Artušem o Guinevere a Lancelotovi, ale on tomu nevěřil. Chtěl jet do Palestiny.

Bohužel, ani velcí proroci nemohou vidět a vědět všechno, pokud se nechají ovládat emocemi a ve prospěch svého velkého poslání zapomenou na svět kolem sebe a na ty, kdož potřebují pomoc. Musel jsem Artušův zápal trochu zchladit, vrátit ho na zem a říct mu, jaká je boží vůle v tom, aby se vrátil na Kamelot, a v tom, že všechno je v rukou bohů, a nikoliv v jeho, a že je-li mu souzeno Grál získat, stejně to přijde. Ale člověk by neměl obětovat vlastní duši, dokonce ani velkému poslání!

Otevřel jsem před ním Bránu, kterou jsem prošel. A za okamžik jsme byli tady v Avalonu, Artuš a jeho rytíři, i starodávné svitky Ježíšovy.

S rozbřeskem vpadl Artuš na Kamelot a našel Lancelota, jak hoduje a baví se. Pil víno v zoufalství, že ztratil Guineveru, ale přitom se už chlubil před služebnictvem a rytíři, že byl s Guineverou. A teď se všichni tito opilci odvážili Artušovi všechno říct a vysmívali se mu, že si vybral za manželku takovou povětrnou děvku...

Artuš, snící o zahradách a rajských příbytcích, tady spadl definitivně na zem. Realita pro něj byla jako peklo.

A opět mu vášnivé emoce zamotaly hlavu, a v zoufalství poslouchal křičící hlasatele, že je třeba milence upálit, aby očistil svou čest.

Tenkrát jsem to stihl a řekl jsem mladíkovi, který se zapomněl: ‚Vzchop se! Znáš vaše tajemství, že jste se dohodli žít jako bratr a sestra. Ale to všechno zřejmě není nyní nutné pro bohy a pro to velké poslání. Vezmi si svou ženu a poznáš, zda je nevinná a zda ti byla po celou tu dobu věrná!‘

Artuš usoudil, že stejně nemá co ztratit, a souhlasil.

Ráno následujícího dne se Artuš nosil po Kamelotu jako lev, i služebnictvo se schovávalo v zákoutích a ti, kdo s Lancelotem popíjeli, prchali jako krysy z lodi. A Lancelot uprchl do lesů, ke zbojníkům utíkal.

Artušův hněv byl však silný a mocný. Artuš našel posmívajícího se zrádce, který na jeho dům seslat řeči a nejčistší Guineveru zasypat proudy lží a strašlivých pomluv.

Nyní s jistotou věděl, že Lancelot je hrozný člověk, zachvácený odpornou vášní a děsnou žárlivostí.

Jak žalostný byl tenkrát kdysi domýšlivý Lancelot. Ano, ze strachu se králi přiznal, že obelhal Guineveru ze závidění k Artušovi a z tajné vášně.

‚Darebáku!‘ zvolal Artuš, ‚nejsi hoden ani popravy, neměl by se o tebe zašpinit meč ani oheň! Zmiz mi navždy z očí, v mé zemi pro tebe není místo!‘

A tak Lancelota vyhnal z království. A tady jsem, bohužel, neuspěl... Artuš se opět rozohnil, naslouchaje ušlechtilému popudu zapomněl, že na tomto světě jsou darebáci zákeřnější než démoni v pekle. A takoví by měli být posláni na toto místo, ne omilostněni a posláni do světa. Ačkoli veškerá podlost tohoto člověka byla jen důsledkem nesmírné bolesti z jeho nicotnosti na pozadí ideálů, a jedovatá závist žhnula zevnitř. Vždyť za všechno mohla pýcha, ale on s ní nebojoval, nýbrž ji živil iluzemi a sám si vymýšlel pohádky. A pak se mstil za to, že tyto pohádky zůstaly na světě jen pohádkami.

Vždyť Lancelot odešel, ale závist v jeho srdci neodešla, nýbrž se ještě silnější stala.

Nemohl být rytířem nikde, vždyť jeho meč nad ním Artuš zlomil v přítomnosti všech pozvaných vládců okolních zemí.

Chtěl odplout do Bretaně do své vlasti, ale i tam se o jeho hrdinství doslechli. Obrátil se tedy na zbojníky, ale ani ti si s ním nechtěli začínat. Teprve když si změnil jméno, přidal se k potulným muzikantům a šaškům na náměstí.

A tam už se našlo místo pro pohádky o domýšlivosti, o pýše sladkého opojení. Skládat balady o dobrodružstvích není dovedné řemeslo a šikovná báčorka se vznášela za zvuků loutny. Ale pomluva zůstala pomluvou, a v tom se zrodila podlost. A ta na věky zatemnila nevinný obraz cti, věrnosti a lásky.

A tak potom byly balady převzaty davem a nesly se staletími, vždyť černé drby jsou tak oblíbené u bezduchého davu. Těm, kdo jsou nepříteli vysokého vědomí, je velmi příjemné poslouchat o těch, kdo také nejsou na výši, a bolestné je poslouchat povídačky o těch, kdo jsou čistšího ducha... Proto se vžily povídačky o zradě, vášních a špíně, vyšpláchnuté na ušlechtilé. Ostatně každému otroku je příjemné, že jeho pán není lepší... A je-li lepší, měl by se dělat horší, aby ve srovnání s ním nevypadal hůře.

Artuš a Guinevera to všechno nechali na Božím soudu, vždyť kvůli tomu na tento svět nepřišli. Nemůžete změnit lidi a nemůžete předělat všechny. Vždyť jen ty sám můžeš pozvednout svého vlastního ducha, a jen svého... Nu a ostatní pouze tehdy, když se tak sami rozhodnou...

...Artuš se rozhodl znovu vydat na výpravu, ale starobylá Brána ho nyní nechtěla pustit. Uvěřil totiž davu a ve své nedůvěře málem zabil lásku a oddanost spřízněné duše. Od strašlivého pádu ho dělil jen kousíček, kdyby svou ženu ve své nedůvěře popravil.

Zchladil tedy svůj zápal a věnoval se státním záležitostem. A musel vybojovat mnoho bitev.

Nepřátelé oblehli zemi. Divocí Sasové se drali do zemí království a ničili pohraniční vesnice na kusy. Artušovi bylo dáno znamení, že poslání bohů nemůže mít jediný cíl a že musí žít svůj život tak, jak se sluší na pozemské poměry. A to poslání... to bude jen tehdy, když něco přijde Shůry a když nastane ten správný čas. Řešit pozemské potřeby - to je hlavní úkol krále, a ne opustit zemi, pro své poslání, ať už je jakékoli.

Ano, Brána se nezavřela jen tak pro nic za nic. Bylo to znamení Shůry, že po porážce ducha je třeba vše obnovit pozemskými skutky, aby se člověk stal opět hoden tohoto poslání.

...A uplynulo mnoho let a bylo vybojováno mnoho bitev. Nepřátelé byli rozprášeni a stát se stal silným. Král dokázal zkrotit svou pýchu a postupně bylo vykonáno dost spravedlivých skutků, aby v zemi království zavládl mír. Nu a Guinevera byla vždy věrná, jen občas ji balady dvorních šašků pálily v uších. Tehdy se rozhodla odejít do kláštera. Tím víc uchovávala Kristovy zápisy.

Dohodli se tak s manželem, vždyť znovu přišlo znamení Shůry o té daleké výpravě. A při ní se královně na hradě mohlo stát cokoli. A tak Guinevera začala žít v klášteře, nesložíc žádné sliby, ale aby se k ní už nedostala žádná zlovlná řeč. Nu a Artuš se vydal na své poslední tažení, na pozemskou cestu: nebezpečnou, dlouhou, plnou útrap a strádání.

Brána se už nikdy neotevřela. A prastarý Kern mi řekl, že ji bude moci otevřít pouze ještě jednou, ale jen do jiného světa, a navždy odnese celý Avalon a svůj chrám i Posvátný háj. Viděl, že přicházejí dny, poslední okamžiky světla, a potom temnota na dlouhé věky.

Je však třeba ještě stihnout vzít zářivý kalich ze světa starobylého Grálu, aby démoni temnoty, jdouce do tohoto světa, nestihli zničit Zemi úplně.

Nyní nastal čas tuto misi splnit. Všechno je tak, jak má být. A bohové vždycky všechny vedli.

Artuš odešel na dlouhých sedm let, a v těžkých bitvách rychle zestárl, ale šel dál za tím vytouženým cílem a byl tvrdší než kámen. A onen kalich z krystalu našel v kořenech stromů, které viděly Krista.

Getsemanská zahrada se změnila. Prastaré stromy téměř uschly a navždy se v půdě propletly svými kořeny. A mezi kameny trčel jen obrovský balvan. A když na tento kámen dopadl za úsvitu sluneční paprsek, Artuš vše pochopil a poděkoval Světlu. A kámen byl odkopán a pod ním... byla prostá kamenná miska, tatáž, kterou držel v ruce Ježíš.

Jen na okamžik zazářila nadpozemskou jiskrou, aby bylo jasné, že ona je tím cílem. A pak se opět stala nezřetelnou, aby nevědoucí nepoznal, co to vlastně je.

A opět nelehká cesta domů a opět čas putování. Ale Artuš konečně stanul na rodném břehu. Cestou domů si však uvědomil, že nepřátelé jsou všude. A že nepřátelské doupe je v Římě. Odtud jako pavouk opletl svou sítí celou Evropu ten, kdo se odvážil nazývat se Božím zástupcem na Zemi. Jeho špehové pronásledovali Artušovy rytíře všude. Potřebují kalich, aby si podmanili celý svět a konali strašlivé činy - aby se na příkaz temných cizinců, nikoli pozemských, vlomili do Mezisvěta.

A zde, ve své rodné zemi, se Artuš dozvěděl, že muž, kterému na dobu svého tažení všechno přenechal, se zaprodal stolci. Byl to synovec krále Artuše Mordred. Nechal se svést zlatem a mocí. Když se přišel poklonit mocnému pánovi, přijal královské znamení a brzy byl korunován. Veškerá moc byla nyní v jeho ruce a v ruce lidu kříže. Tak se církev plně dostala na ostrovy. Mordred popravoval žrece druidů, a jen několik jich přežilo, skrývající se za mlhami Avalonu. Podařilo se mi seslat kouzlo. Ale už nezbývalo sil...

Artuš se také dozvěděl, že se ten darebák pokusil vytáhnout Guineveru z kláštera a oženit se s ní. Tenkrát musela Guinevera složit řeholní slib, aby se tomuto krvesmilstvu vyhnula.

Artuš, vyčerpaný tažením, zjistil, že rodový hrad nyní patří Mordredovi, který pokračuje v pronásledování druidů.

Setkal jsem se s ním tady a dal mu odpočinout od cesty. Jeho hněv však vzkypěl, a když se vzpamatoval, vydal se s hrstkou svých rytířů, vrátivších se z tažení, napadnout Camelot.

A bitva byla nelítostná a síly nerovné. Šla dnem i nocí.

V té době Guinevera tajně opustila klášter a vzala s sebou svitek s Ježíšovými zápisy. Odrazoval jsem ji od toho, aby šla tam, kde se bojuje. Ona se však rozhodla, že buď uvidí svého manžela, nebo zemře, ale s ním.

K ránu se jí tam podařilo dostat. V tu chvíli bitva utichla. Mordred byl v zápalu boje zabit a Excalibur prorazil jeho zbroj. Ale Artuš byl také zraněn. Nepřítel byl odražen od hradeb.

Tehdy se sešli Artuš a Guinevera, a na stole, kde se rytíři radili, ležely svitky Ježíše a kalich starobylého Grálu.

Guinevera začala ošetřovat svého manžela a obvazovat mu rány, jak se naučila v onom klášteře.

Brzy však přišly špatné zprávy. Pán papežského trůnu nařídil, aby byl Artuš sesazen a zabit za smrt Mordreda jako právoplatného nového vládce tohoto místa.

Ale sil už nezbývalo... Celý svět se klaněl římskému pánovi. Zbývala už jen jediná cesta, ta, o které mi parohatý Kern kdysi vyprávěl, když mi naposledy slíbil otevřít Bránu.

Vše bylo připraveno a mise už byla splněna. Ale mezi rytíři, kteří prošli dalekou cestu, se přesto našel jeden, který se nechal zlákat zvonivým zlatem nepřátel. I tajně se připlížil ke svatyni, která byla smyslem celého Artušova života. Jakmile se však jeho ruka dotkla kalicha, zablesklo se a kalich se rozpadl. A ve stole zela podivná díra, která svítila.

Zrádce v hrůze utekl. Když jsme přišli ke stolu, zůstal na něm jen kousek kalichu.

Tehdy jsem to všechno pochopil. Velký kámen Čintamani, z něhož byla za starých časů nádoba vysoustružena, propálil bránu v prostoru a čase a možná kousek nádoby tudy odletěl do jiného času a na jiné místo.

Zřejmě to však bylo potřebné Shůry. Rozuměl jsem tomuto znamení. Vždyť jestli nemůžem odnést svatyni, alespoň její část, stejně se k nepřátelům nedostaneme. Ani střep nebude schopn dodat sílu nepřátelům. Grál musí být celý, aby měl takovou moc.

Vzal jsem střep z kalichu, a vydali jsme se tajnou stezkou do temnoty bezhvězdné noci. Museli jsme nechat všechno za sebou, starobylý hrad i zemi. Nepřátelé byli všude a jejich čas nadešel. A hrstka rytířů a jejich zraněný vůdce vyrazili ještě před svítáním. Guinevera byla s námi, nesla svůj balíček s Ježíšovými spisy a onen úlomek kalichu.

Tenkrát jsem to zvládl, stihl jsem naposledy otevřít Bránu... A právě když jsme prošli mlhou mezi prostory, Brána se zabouchla navždy s rozbřeskem následujícího dne. Prostor Mezisvěta se zabouchl a kameny Kamelotu se s třeskem rozletěly tlakovou vlnou živlů, obléhajícím nepřátelům zůstal jen strach a hrůza z neznámých jevů...

Tak jsme odešli, a Avalon tehdy zmizel z vašeho světa.

Zmizela ze světa vašeho i historie Artušových výprav za Grálem, a legendy přinesly jen odlesk, zato jsou plné oplzlých lží, příjemných uším smilníka.

...Odešli jsme do toho světa, který se s vaším může spojit pouze skrze Bránu. Ale čas pro její otevření ještě nenastal...

Ačkoli v těch vzdálených dobách jsme museli znovu otevřít Bránu. Jenom ne tady, ale na vzdálených ostrovech zasněženého Severu.

Pak už jsme odtud všechno viděli a čekali jsme, až bude podle mapy možností možno odebrat druhou část Grálu. Pokud by si lidé zvolili jinou cestu vývoje své civilizace, mohli bychom si tento kousek jednoduše vzít z Mezisvěta poté, co události projdou celým světem. Pokud by však historie měla projevit všechno ve vašem světě, museli bychom se znovu inkarnovat. A přesně to se stalo. Historie neúprosně směřovala ke Grálu v Mezisvětě, projevujíc svět.

A tak jsme opět viděli kus Grálu, který už ležel v základech Jeruzaléma. Ne však v zahradě, ale ve starobylém chrámu, který nechal postavit ještě Šalomoun. A tam jsme spatřili další poklad. Bylo tam pokračování svitků, které Artuš našel v jeskyni Anatólie. Některé svitky napsané Ježíšem zůstaly v chrámu a některé z nich odnesla Marie, Ježíšova matka, po jeho ukřižování.

Proto se část starobylého Grálu dostala na toto místo! Ted' jsme tady věděli, že se musíme vrátit do onoho pozemského světa, abychom získali zpět úlomek kalichu a záznamy, které tam zůstaly. A znovu jsme se museli narodit a znovu jsme se museli stát rytíři. A já tam byl znovu, ale už jako rytíř, neboť to bylo tehdy spíše mé poslání, i když nejen mé. A už o tom tady vyprávěli... (Viz téma: Proč byli upálení Templáři?)

...A tak byli templáři upáleni na hranici. Nám se však podařilo zachránit kousek Grálu a Ježíšův rukopis. A třebaže jsem to sám nedokázal, o to přece nejde. Bylo to tak, podle vůle Vyšších sil. A každý duch si našel svou vlastní cestu, a co bylo komu uloženo, to také udělal...

...Ale to už je jiný příběh, který tu byl už jednou vyprávěn..."

Stařík Merlin se tajemně ušklíbl a znovu udeřil svou dlouhou holí o kámen.

Najednou bylo všechno zahaleno mlhou a podivnými duhovými odlesky... Ale nyní se mlha začala rozptylovat...

...Úzká cesta se klikatí vpřed. Staré duby semkly své větve do zeleného stanu. A v listoví se až k zemi táhnou nitky světla od Slunce...

Zapsala Valeria Kolcova 26.03.21